

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JÉGTÖRŐ *Icebreaker*

HANNAH GRACE

PASSION
VALOGATÓ'S

Anastasia Allen egész életében azért dolgozott, hogy bekerülhessen az USA olimpiai csapatába.

Ötéves kora óta versenyszerűen műkorcsolyázik, teljes egyetemi ösztöndíjjal büszkélkedhet, hála helyének a Maple Hills egyetem korcsolyacsapatában, és olyan az időbeosztása, hogy attól még a világ legelhivatottabb embere is elbőgné magát – Stassie a győzelemre hajt.

Nathan Hawkins még sosem találkozott olyan problémával, amit ne tudott volna megoldani. A Maple Hills Titans csapatkapitányaként tisztában van vele, az ő felelőssége, hogy hokicsapatát a jégen tartsa.

Amikor egy bosszantó félreértés miatt a két csapat kénytelen ugyanazon a pályán megosztozni, Anastasia partnere pedig ezt követően lesérül, Nate azon kapja magát, hogy a hokiütőjét cicanadrágra, félelmetes edzőjét pedig egy még félelmetesebbre cseréli.

Stassie és Nathan a szó több értelmében is egymásba gabalyodik, de semmi gáz, mert Anastasiának egyébként egyáltalán nem jönnek be a hokisok... ugye?

HANNAH GRACE

egy angol, saját bevallása szerint „bolyhos ölelésszerű könyvekkel” foglalkozó szerző, aki főként new adult és modern romantikus történeteket alkot otthonában, az angliai Manchesterben. Amikor éppen nem az köti le, hogy úgy tízezerszer leírja egy szereplő szemét egy fejezeten belül, véletlenül több karakternek is ugyanazt a nevet adja, vagy olyan angol mondásokat használjon, amiket senki sem ért meg az amerikai könyveiben, akkor általában a férjével és két kutyájukkal, Piggel és Bearrel tölti az idejét.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.hannahgrace.co.uk

www.facebook.com/PassionValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

PASSION
VALOGATÁS

„Ez a romantikus könyv több szempontból is kellemes meglepetés volt számomra. A történet, a szöveg és a karakterek mind remekül ki vannak dolgozva, és a regény csak úgy olvastatja magát. Ha szerethető karakterekkel, remekbe szabott szóváltásokkal és perzselően forró jelenetekkel teli könyvet olvasnál, az Icebreaker a legjobb választás!”

The Nerd Daily

„Vicces, szexi, elalélós, vagyis pont olyan, amire szükségem volt. Imádom a hokit, a jó hokis románcokat meg még annál is jobban. Annyira közel éreztem magamat a karakterekhez, és imádtam az utazásukat. Valahogy egyszerre töltött el nosztalgiával és izgalommal.”

Read and Wright

„A hangulat kétségtől elég hűvös, amikor a versenyszerűen műkorcsolyázó Anastasia kénytelen megosztani pályáját a hokikapitány Nate-tel, a kettejük közt lévő perzselő kémia azonban hamar megolvasztja a jeget Grace zseniális romantikus komédiájában.”

Waterstones

„Ha imárod a perzselően szexi sztorikat, akkor ígérem, hogy ez a könyv nem fog csalódást okozni. Imádtam, ahogyan a történet egyenesen fejest ugrott a románcba, ugyanakkor viszont mindent megadott, hogy igazán megkedveld a karaktereket, és érdekeljen a sorsuk és a boldogságuk.”

The Gloss

PASSION
VALOGATÁS

HANNAH GRACE

JÉGTÖRŐ
Icebreaker

— részlet —

Első fejezet

ANASTASIA

– ÚJRA, ANASTASIA!

Ha még egyszer együtt, egy mondatban hallok az *újra* és az *Anasztasia* szavakat, nagy valószínűséggel kitérek a hitemből.

Már reggel óta a még megmaradt utolsó idegszálamat gyűröm, minekután egyenesen a pokol legmélyebb bugyraiból küldött másnapossággal ébredtem, úgyhogy a legkevésbé sincs most szükségem arra, hogy Aubrey Brady edző engem vegzáljon.

Arra összpontosítok, hogy elnyomjam a bosszúságomat, ahogy teszem minden egyes edzés alkalmával, amikor csak szent céljává teszi, hogy feszegesse a határait. Miközben azt mondogatom magamnak, pont ez az odaadása az, amitől olyan nagyszerű edző, arra a döntésre jutok, hogy jobb, ha csak gondolatban vágom hozzá a korcsolyámat.

– Pontatlan vagy, Stas! – kiáltja felém, ahogy elsuhanunk előtte. – A pontatlan lányok nem kapnak érmet!

Mit is mondtam arról, hogy nem vágom hozzá a korcsolyámat?

– Gyerünk, Anastasia! Most az egyszer erőltess már meg magadat kicsit – cukkol Aaron, amikor pedig vetek felé egy jéghideg pillantást, még a nyelvét is rám ölti.

Aaron Carlise a legjobb férfi műkorcsolyázó, aki csak akad a kaliforniai Maple Hills Egyetemen. Amikor nekem ajánlottak egy helyet az egyetemen, a partneremnek viszont nem, Aaron szerencsés módon ugyanebben a szituációban találta magát, és így párba álltunk. Ez a harmadik év, hogy együtt korcsolyázunk – és a harmadik év, hogy felmossák velünk a padlót.

Van egy elméletem, miszerint Aubrey szovjet kém. Mondjuk bizonyítékom az nulla, az elméletem pedig nem igazán van kidolgozva. Vagyis semennyire sem. De néha, amikor arról ordibál nekem, hogy húzzam ki magamat és emeljem fel az államot, esküdni mernék, hogy megvillan kicsit az orosz akcentusa.

Ami igencsak érdekes egy, a montanai Philipsburgból származó nő esetében.

Brady elvtársnő igazi műkorcsolya-szupersztár volt a maga idejében, a mozdulatai pedig még ma is finomak és megfontoltak, olyan kecsesség rejtőzik bennük, hogy ránézésre nehéz elhinni, ilyen hangerővel képes ordibálni.

Őszülő haját mindig szoros kontyba hátrafogva viseli, ami kiemeli éles arccsontját, és folyton ikonikus, fekete műszőrből készült kabátjába burkolózik – Aaron gyakran viccelődik azazal, hogy abban rejtegeti a titkait.

Az a pletyka járja, úgy volt, hogy kijut az olimpiára a partnerével, Wyatt-tel. Viszont aztán Wyatt és Aubrey kicsit túl sokat gyakorolta azokat a bizonyos emeléseket, mire Aubrey a végén egy babával, és nem egy medállal lett gazdagabb.

És ezért van olyan pocskék kedvében, amióta csak huszonöt évvel ezelőtt nekiállt edzősködni.

A „Clair de Lune” véget ér, ahogy Aaronnel egymással szemben állva befejezzük a rutinunkat – az orrunk majdnem összeér, a mellkasunk vadul hullámszik, miközben igyekszünk levegőhöz jutni. Amikor végül meghalljuk a magányos tapsot, elhúzódnak egymástól és elindulunk oda, ami kétségkívül a következő fejfájásom forrása lesz.

Még meg sem álltam, amikor a Brady már rám is szegezi összehúzott, zöld szemét.

– Mikor fog már végre összejönni az a Lutz? Ha nem megy, akkor ki kell vennünk a kűrötökből.

Brady mellett jelen pillanatban az keseríti meg leginkább az életemet, hogy anélkül összehozzak egy négyfordulatos Lutzot, hogy seggre esnék. Az ég tudja, már mióta gyakorlom, de valahogy mégsem akar összejönni. Aaronnak hibátlanul megy, ami az elsődleges oka annak, hogy meggyőztem a koreográfusunkat, tegye bele a kűrünkbe.

A büszkeség örült egy dolog. A műkorcsolya esetében meg aztán kiemelten örült, mert ha az ember elrontja, akkor arccal a kemény jégen csattan. De inkább nyalom fel a jeget, mint hogy nézzem Aaron idegesítő, ál-csalódott képét, valahányszor csak szóba kerül, hogy vegyük ki.

– Már alakul, edző – mondom annyi megjátszott lelkesedét erőltetve a hangomba, amennyit csak bírok. – Fejlődök. Még nem tökéletes, de töretlenül gyakorlok.

Ez egy aprócska, teljesen ártalmatlan hazugság. *Valóban* fejlődök. Amit viszont elfelejték megemlíteni, hogy ez a fejlődés egyelőre csak a jégen kívül látszódik, méghozzá leginkább akkor, amikor rá vagyok csatolva azokra az eszközökre, amik segítenek fejlődni.

– Tényleg fejlődik – hazudja Aaron, karját a vállam köré kanyarítva. – Már csak egy kis idő, A.B.

Kedves Aarontól, hogy kiáll mellettem, és úgy tesz, mintha egy csapat lennénk KGB Aubrey előtt. Már csak azért is, mert négy szemközt meg azt mondja, csak akkor fog összejönni a Lutz, ha nekiállok doppingolni és építek egy időgépet, amivel visszaszerezhetem a pubertás előtti testemet.

Aubrey érthetetlenül motyog valamit, aztán nemtörődő módon int, hogy mehetünk.

– Holnap várlak titeket ugyanitt, és nagyra értékelném, ha egyikőtök sem lenne másnapos. Biztos vagyok benne, ha edzés előtt teletömítek magatokat a Kenny's büfében, az egyikőtöknek sem fog segíteni bejutni az olimpiai csapatba. Megértettük egymást?

A francba.

– Igen, edző – mondjuk egyszerre.

Amikor végre kísétálok a női öltözőből, Aaron a telefonját bámulva vár rám a portán.

– Kibaszottul megmondtam, hogy tudni fogja. – Amint elég közel érek hozzá, hogy eltaláljam, nagyot nyögve a hasa felé lendítem a táskámat. – Még csak nem is ettem semmit!

Aaron felnyög a becsapódástól, aztán kikapja a kezemből a táskámat és a vállára kanyarítja.

– Annak a nőnek olyan a szaglása, mint egy vérebnek.

Mint igaz az élet legtöbb területére, a műkorcsolya is sokkal könnyebb, ha férfi az ember, mivel akkor senki sem emelgeti és hajtja keresztül a termen napjában kétszer.

Az első egyetemi évemben sikerült felszednem azt a bizonyos elsőévesekre jellemző hét kilót. Nos, az én esetemben ez inkább két és fél kiló volt, de Aaron szerint kezdtem túl nehéz lenni ahhoz, hogy emelgessen, úgyhogy azóta egy grammot sem híztam.

Szinte vallásos odaadással igyekszem ragaszkodni a diétámhoz, bár azért itt-ott becsúszik egy buli, hogy megőrizsem a józan eszemet. A legjobb barátnőm huszonegyedik születésnapja tökéletes alkalom volt arra, hogy kicsit beavaduljak, akkor is, ha ez azt jelentette, hogy utána másnaposan kellett szembenéznem Bradyvel.

Beszállunk Aaron vadiúj G-Wagenjébe, ami a legújabb bűn-tudat-csillapító ajándék a félrekefélő, de dúsgazdag apjától, és megindulunk haza. Első év végén Aaronnel úgy döntöttünk, jó buli lenne hármásban összebútorozni a legjobb barátnőmmel, Lolával. A beosztásunk hasonló, az életünk pedig a korcsolya körül forog, úgyhogy olyan magától értetődőnek tűnt az egész.

Aaron ráfordul a Maple Avenue-re, majd vet felém egy pil-lantást, ahogy a legértékesebb tulajdonom után kutatva feltű-rom a kézitáskámat.

– Mit mond a határidőnaplód, mi a ma esti program?

A szememet forgatva elengedem a fülem mellett csipkelődő hangsúlyát.

– Lepedőakrobatika.

– Fúj – mondja Aaron, orrának hegye ráncba szalad, ahogy grimaszol. – Már az is elég gáz, hogy előre megtervezed, mikor eszel és alszol, de most komolyan azt is előre le kell fixálnod, mikor szexelsz?

Az alvással meg az evéssel kapcsolatban nem kamuzok – éle-tem minden egyes percét gondosan beosztottam az én hűséges határidőnaplómban, amit a barátaim egyformán viccesnek és nevetségesnek gondolnak. Nem mondanám, hogy irányításmá-niás lennék, de akkor is nekem kell irányítanom a dolgokat.

A kettő közt *kétségtől* van különbség.

Megrántom a vállamat, és elnyomom a vágyat, hogy az orra alá dörgöljem, vele ellentétben én legalább szexelek.

– Ryan elfoglalt srác, én pedig elfoglalt lány vagyok. Olyan sok időt szeretnék vele tölteni, amennyit csak lehet, mielőtt elkezdődne a kosárlabdaszex.

Ryan Rothwell százkilencvennyolc centi, vegyiszta sportolói tökéletesség. Az egyetemi csapat irányítója és kapitánya épp olyan komolyan veszi a sportját, mint én az enyémet, ennek nyomán tökéletes alany a kettőnk közti csak-semmi-érzelem helyzetéhez. Az extra az egészben, hogy Ry hihetetlenül édes srác, úgyhogy remek barátok is lettünk a kölcsönösen előnyös megegyezésünk alapján.

– Nem hiszem el, hogy még mindig vele kavarsz. Az a pasas vagy kétszer akkora, mint te, hogy nem lapít palacsintává? Ne, várj! Nem akarom tudni.

– Tudom, hogy mekkora. – Kuncogva addig csipkedem az arcát, amíg félre nem löki a kezemet. – Ez a lényeg.

A legtöbben azt feltételezik, Aaron és köztem több van, mint munkakapcsolat, de a viszonyunk inkább testvéri. Nem mintha nem lenne jóképű, egyszerűen csak sosem alakult ki semmiféle romantikus vonzalom kettőnk közt.

Aaron jóval magasabb nálam, kidolgozott, izmos és nyurga teste pedig egy táncoséra emlékeztet. Fekete haját rövidre nyírva hordja, és esküdni mernék, hogy szempillaspirált használ, mivel égkék szemét a legsötétebb, legirigylésreméltóbb pillák keretezik, amik élesen elütnek sápatag bőrétől.

– Immár hivatalosan is túl sokat tudok a szexuális életemről, Anastasia.

Aaron képtelen eldönteni, bírja-e Ryant vagy sem. Néha jól elvannak, és akkor Ryan olyannak láthatja Aaront, amilyennek én is – valakinek, akivel jó móka együtt lógni. Minden egyéb alkalommal azonban az ember már azt hinné, Ryan személyesen tette tönkre Aaron életét, vagy valami. Aaron hajlamos kínosan hirtelen és durva lenni. Elég kiszámíthatatlan, de Ryan fel sem veszi, és szerintem nem kéne aggódnom miatta.

– Ígérem, többé fel sem hozom egészen hazáig, ha te meg megígéred, hogy később átdobsz Ryanhez.

Aaron ezen elgondolkodik egy pillanatra.

– Oké, megegyeztünk.

LOLA FELPILLANT A SALÁTÁJÁBÓL, AMIT éppen agresszíven szurkál a villájával, és puffogva kifújja a levegőt.

– Csak azt szeretném tudni, vajon Olivia Abbott mégis ki-nek a farkát szopogatja, hogy már harmadik évben zsinórban ő kapja a főszerepet?

Nem állom meg, hogy fel ne szisszenjek durva szavai hallatán, de tudom, nem gondolja komolyan. Már így is elég tropán érezte magát ma reggel, hála a tetemes alkoholmenynységnek, amit tegnap este ledöntöttünk a születésnapja alkalmából, úgy-hogy a mai nap nem éppen a legjobb arra, hogy megtudja, nem kapta meg azt a szerepet, amire áhítozott.

Minden egyes előadást láttam az elmúlt két évben, és Lo éppen olyan jól tudja, mint én, hogy Olivia elképesztően jó színész.

– Nem lehet, hogy egyszerűen csak nagyon tehetséges? És senki farkát sem szopogatja?

– Anastasia, nem lennél csak öt percig kicsinyes a kedvéért, és tennél úgy, mintha nem tudnám, hogy Olivia jobb nálam?

Aaron ledobja magát a mellettem heverő székbe és kikap egy réparudat a tányéromból.

– Miért is vagyunk mi kicsinyesek?

– Olivia Abbott – feleljük egyszerre Lolával, bár barátnőm hangszínéből csak úgy süt az ellenszenv.

– Szexi csaj. Talán a legszexibb az egész campuson – mondja Aaron lazán, egyértelműen észre sem véve, hogy Lola áll a leesik.

– Szingli?

– Mégis honnan a francból kéne tudnom? Senkivel sem áll szóba. Csak belibben, megkaparintja a szerepet, amire pályázom, aztán folytatja anomáliaként leélt életét.

Lola előadóművészetet tanul, ahol íratlan szabály lehet, hogy az embernek hatalmas személyiséggel kell rendelkeznie, mivel az összes szaktársa, akivel csak találkoztam, mind olyan, mint ő. Velük lenni még külső szemlélőként is egy kimerítő csata a fi-

gyelemért, de Olivia magának való, és ez úgy tűnik, valamiért zavarja az embereket.

– Sajnálom, Lols. De mindig lesz legközelebb – vigasztalom. Mindketten tudjuk, ez semmit sem jelent, de Lola azért még felém dob egy puszit. – És ha ettől jobban érzed magad, még mindig nem megy a Lutz. Erre Aubrey is hamarosan rájön majd, és száműz Szibériába.

– Ó, ne. Hivatalosan is kész csődtömeg vagy, mégis hogy leszel képes valaha is jégre lépni? – vigyorog Lola csillogó szemmel, ahogy vetek felé egy szúrós pillantást. – Majd összejön, drágám. Olyan keményen dolgozol. – Tekintete Aaron felé téved, akit egy cseppet sem érdekel a beszélgetésünk, úgyhogy inkább a telefonját nyomkodja. – Hé, Jéghercegnő! Nincs kedved segíteni egy kicsit?

– Ha? Bocsi, ja, te is szexi vagy, Lo.

Meglep, hogy nem látom szállni a füstöt Lola füléből, ahogy leordítja Aaron fejét, amiért nem figyelt rá.

Lassan visszahúzódok a hálósobámba, mivel nem akarom magamra vonni a figyelmet és lakótársaim vitájának keresztútjába kerülni. Aaronnal meg Lolával élni olyan, mintha lennének testvéreid, akik mindig egykék akartak lenni.

Aaron, akárcsak én, valóban egyke. Két öregedő, középnyugati szülő csodagyereke, akik kétségbeesetten igyekeznek egyben tartani a házasságukat. Másokkal élni, miután tizennyolc éven keresztül ő volt a szülei szeme fénye, nagy változás volt mind az ő, mind a mi számunkra, akik kénytelenek vagyunk elviselni őt a hangulatingadozásával együtt.

Most, hogy többé már nincs Chicagóban, a szülei kapcsolata nem éppen a legjobb, mindig tudjuk, mikor fordulnak rosszabbra a dolgok, mert olyankor Aaron kap valami pofátlanul drága és szükségtelen ajándékot.

Mint például a G-Wagont.

Kettőnkkel ellentétben Lola népes családból származik. Miután ő a legkisebb és az egyetlen lány, garantáltan övé volt az első hely otthon, úgyhogy nem okoz neki problémát helyre tenni Aaront.

Még mindig a szobámban rejtőzöm, amikor rezegni kezd a telefonom, és Ryan neve felvillan a képernyőn.

RYAN

A srácok bulit akarnak rendezni este. Inkább nálad?

Úgy volt, hogy valami lelkesítő gyűlésre vagy mi a szarra mennek, de most meg inkább itthon maradnának.

Csak szeretnék veled lenni.

Persze, bár a lakótársaim itthon vannak.

Csendesnek kell majd lennünk.

Ha.

Ezt talán mondhatnád a tükörképednek.

Most szabad vagy?

Ja, gyere át.

Indulok. Viszek nasit.

– Mindenki kibékült? – kérdezem óvatosan, ahogy a hálószobámból a nappaliba merészkedem. Mindketten meredten bámulják a tévét, amiben éppen a *Gyilkos elmék* ismétlése megy, de azért kapok egy erőtlén „ja”-t válaszként, jelezve, hogy biztonságban megközelíthetem őket.

A kanapé fölött áthajolva belemarkolok a kettejük közt pihenő, pattogatott kukoricával teli tálba, majd gondolatban gyorsan meg is jegyzem magamnak, hogy ne felejtsem el ezt hozzátenni az ételfigyelőmhöz, amikor visszamegyek a szobámba.

– Szóval a kosárlabdacsapat bulit tart. Arra gondoltam...

– Hogy elmennénk-e veled? – vág a szavamba Aaron, hangjában tőle szokatlan reménykedéssel.

– Nem?

Lola hirtelen felém fordul, vörös tincsei válla körül ugrálnak, arcáról csak úgy süt az öröm.

– Hogy nem bánjuk-e, ha Ryan átjön?

– Ja. Mégis honnan...?

– Ide vele, Carlisle – neveti Lola Aaron felé tartva kezét.

A srác belenyom néhány húszast a markába, majd motyog va-

lamit a bajsza alatt, amíg a lány megszámlolja a pénzt. – Hallottunk a buliról, és nem gondoltam, hogy szívesen szexelnél, miközben részeg elsőévesek smárolnak az ajtó túloldalán. Mi majd átsétálunk oda.

Aaron apjának a jobbféle *bocsáss meg* ajándékainak egyike a közös lakásunk. Vagy azután történt, hogy viszonyt folytatott a titkárnőjével, vagy az előtt, hogy eldöntötte, lefekszik a belső-építésszel. A Maple Tower egy gyönyörű lakóépület a campus szélén, a lakásunkból pedig remek a kilátás, és rengeteg természetes fényt is kapunk.

Az épületben nem csak diákok laknak, úgyhogy egész békés hely, de elég közel van mindenkihez ahhoz, hogy könnyű legyen hazabotorkálni egy-egy buli után.

Aaronnak és nekem nem lenne szabad bulikba járnunk, de amiről Aubrey nem tud, az nem is fáj neki.

MÁR VÉGIGNÉZTEM, HOGY PRÓBÁL fel Lola tíz különböző ruhát, amikor Ryan rám ír, hogy már jön felfelé, kifogást szolgáltatva nekem arra, hogy magára hagyjam Lolát és az ő tíz majdnem tök egyforma, fekete ruháját.

A pillangók, amik felröppennek a hasamban, valahányszor csak kopogtatnak az ajtón és most már tudom, a másik oldalán Ryan áll, először furcsák voltak, mostanra azonban már egészen édesnek találok őket.

Ryan válla szinte ajtófélfától ajtófélfáig ér, amikor kinyitom az ajtót, hogy beengedjem. Kócos, szőke haja még nedves, erős narancs, és még valami más illatot áraszt, amit nem tudok beazonosítani, de mostanra furcsamód megnyugtatónak érzem. Lehajol hozzám és ajkát finoman az arcomhoz érinti.

– Szia, szépségem!

Átnyújt egy zacskó nasit, mindenáron ragaszkodik hozzá, hogy folyton magával hozzon egyet, mivel állítólag nem eszem eleget, és nincs nálam semmi finom, amikor átjön. Ryan többet eszik, mint bárki, akit csak ismerek, és szerintem csak az a finom, ami tele van nyomva cukorral.

Valamiért Aaron és Lo úgy bámulnak minket a nappaliból, mintha korábban még sosem láttak volna emberi lényt. Ami-

kor Ryan észreveszi őket, felkacag. Szerencsére mostanra már hozzászokott a furcsaságaikhoz, és halkán oda is köszön nekik, miközben a hálósobám felé vezetem.

– Hé, Rothwell? – kiáltja Lola, ahogy az ajtóhoz érünk.

Ryan elengedi a kezemet és barátnőm felé fordul.

– Igen?

Lola áthajol a kanapé fölé, és tudom az arcára kiülő, hamiskás mosolyból, hogy nem akarom hallani a mondandóját.

– Minekután a szobám Stassie-é mellett van, és egész este a nyögéseidet meg a golyóid csattogását hallgathatom majd...

– A szemem hatalmasra kerekedik Ryan háta mögött. – ...megadnád a szobád kódját, hogy ne kelljen megküzdenem a közös mosdóért?

A campusi kollégiumban biztonsági okokból számkóddal nyíló, elektromos zárok vannak. Ryan szobájához privát fürdő is tartozik, úgyhogy Lo kérése még csak nem is rossz ötlet, tekintve, hogy minél többet isznak az emberek, annál nevetségesebb sor áll a mosdó előtt.

A fogalmazásán még komolyan dolgoznia kéne.

– Persze, majd átdobom üzenetben. Csak semmi szaglászás, Mitchell! Tudni fogom, ha megpróbálkozol vele.

Lola ujjaiával a béke jelét formálva felemeli a kezét.

– Cserkész becsszó. Jó hancúrt!

– *Jézusom*, Lols – nyögök fel elég hangosan ahhoz, hogy ő is meghallja, ahogy berángatom Ryant a szobámba Lola elől. – Bocsi!

– Kedvelem. Vicces csaj – kuncogja Ryan, két kezébe fogja arcomat, és úgy fordítja a fejemet, hogy meg tudjon csókolni.

A csókja először lágy, aztán egyre sürgetőbbé válik, ahogy nyelve az enyémnek feszül. Keze finoman végigsiklik a testemen, míg végül elér a combomig, majd egyetlen gyors mozdulattal felkap. A lábam automatikusan a dereka köré fonódik – miután már annyiszor csináltuk ezt, a testem már jól ismeri az övét.

Odakintről dörömbölés hallatszik, ami *azt hiszem*, a lakótársaim távozásának hangja, de minden egyes forró csók, amit Ryan a nyakamon hagy, eltereli róla a figyelmemet. Meg kéne

lesnem, valóban elmentek-e, azonban ez abban a pillanatban kimegy a fejből, hogy Ryan az ágyra fektet és fölém hajol.

– Milyen volt a napod? – motyogja a fülembé.

Mindig ezt csinálja. Tökéletesen megcsókol, testével a lábam közé bújik, eléggé rám nehezkedik ahhoz, hogy ne bírjak magammal, összezavarja a gondolataimat, *aztán* feltesz valami teljesen hétköznapi kérdést, mint például, hogy milyen napom volt.

Abban a pillanatban, hogy megpróbálnék válaszolni, ujjai a pólóm alá csusszannak, orra hegyét végighúzza az állkapcsom íve mentén. A bőröm minden egyes négyzetcentiméterére bizserg, pedig még nem is csinált semmit.

– Olyan, ah, ahm, jó volt, én, mhmm, korcsolyáztam...

A teste megremeg, ahogy felkacag.

– Mhmm korcsolyáztál? Érdekesnek hangzik. Miért nem mesélsz még nekem, Allen?

Gyűlölöm őt. Nagyon, nagyon, nagyon gyűlölöm.

Amíg lefejtí rólunk a ruháinkat, mígnem már csak az alsónemünk marad rajtunk, én érthetetlenül motyogok valamit a jégről meg az oroszokról. Ryan teste még egy görög istent is megríkatna. A bőre barna a miamii nyaralójukban töltött nyár után, a hasán pedig több a kocka, mint meg tudnám számolni.

Felejtjük is el a görög isteneket, ettől még *én* is legszívesebben elbőgném magam.

A csípőm két oldalán megragadja a bugyimat, vár, amíg nem bólíntok, majd lassan lehúzza a lábamon, a háta mögé hajítja, és szétfeszíti a combomat.

– Stas.

– Igen?

A homloka ráncba szalad.

– Lola tényleg hallja a golyóimat?

Második fejezet

NATHAN

VAN EGY KÉZ A FARKAM mellett, ami nem az enyém.

A lány mélyen alszik és hangosan horkol, miközben karja a derekam köré fonódik, keze pedig a boxerem alá csusszan. Óvatosan kihúzom és alaposan szemügyre veszem – hosszú műkörmök, Cartier gyűrűk, és egy Rolex a kecses kacsóján.

Ez meg mégis ki a fasz?

Még egy az ég tudja, mivel töltött éjszaka után is drága illata van, a vállamra pedig hosszú, aranybarna tincsek hullanak, ahogy mellettem fekszik.

Nem lett volna szabad elmennem arra a bulira tegnap este, de Benji Harding, meg a többi kosaras srác levakarhatatlan kis bestiák. Bármennyire is szeretek bulikat tartani, nincs is jobb annál, mint amikor valahová máshová megy el az ember, utána pedig hazatér a csendes otthonába, ami nincs tele a mások kuplerájával.

Kivéve persze, ha az ember az effajta kuplerájáról beszél. Arról, amikor az ember egy nő mellett ébred, és fogalma sincs, mégis ki a fene az.

Az agyam józanabbik része azt súgja, forduljak meg és vessek egy pillantást a lányra, de egy másik része, ami emlékszik az összes hülye helyzetre, amibe sikerült belekevernünk magunkat, emlékeztet rá, hogy részeg Nate egy seggfej.

Az a része az agyamnak őszintén aggódik, hogy a csajról kiderül, valakinek a húga, vagy, ami még rosszabb, valakinek az anyja.

– Nyugton maradnál végre? – csattan fel a rejtélyes vendégem. – Mi a fasz van a sportolókkal meg a kora reggelekkel?

Az a hang. Az, amit azt kívánom, bárcsak ne ismernék fel.

Ó, bassza meg!

Lassan megfordulok, hogy megerősítsem a legrosszabb félelmemet: azt, hogy tegnap este lefeküdtem Kitty Vincenttel.

És meg is teszem.

Égészen békésnek tűnik, amikor aludni próbál – arcának vonásai lágyak és gyengédek, csücsörítő ajka pirosposzsgás. Az alapján, hogy milyen nyugodtnak tűnik most, az ember nem is gondolná, hogy amúgy egy idegbeteg ku...

– Mit bámulsz, Nate? – A szeme felpattan, aztán amilyen kibaszott egy házisárkány, egyetlen pillantással darabokra szed.

Kitty Vincent tankönyvi mintapéldája az elviselhetetlen, apuci hitelkártyájával játszadozó gazdag lányoknak, az egyetemen fellelhető nők egyik alfajának, aminek amúgy kész szakértője vagyok abból fakadóan, hogy szinte már az összessel lefeküdtem.

Kivéve ezt az egyet.

Úgy volt, hogy ezt itt sosem fogom megdönteni.

Külsőleg nincs vele semmi baj. Hogy őszinte legyek, a csaj észvesztően dögös. Csak közben meg embernek egy borzadály.

– Jól vagy? – kérdezem óvatosan. – Szükséged van valamire?

– Igen, arra, hogy ne bámulj már úgy, mintha még sosem láttál volna meztelen nőt az ágyadban – vág vissza, ahogy felül és nekitámaszkodik az ágy támlájának. – Mindketten tudjuk, hogy már láttál, és kezdesz kiakasztani.

– Le vagyok döbbenve, Kit. Én, öhm, nem emlékszem, hogy is történt ez az egész...

Arra emlékszem, hogy a buliban próbáltam rávenni Summer Castillo-Westet, hogy adja meg a számát, amivel eddig minden szeptemberben megpróbálkoztam, aki aztán tragikus módon, zsinórban negyedszerre is elküldött a búsba. Arra is emlékszem, hogy sörpongoztam Danny Adekelével, és kikaptam, amit meg legszívesebben elfelejtenék, de arra továbbra sem emlékszem, hogy ez hogyan történt.

– Ó, a francba. Várjunk csak, te nem Dannyvel jársz?

Kitty kék szemét forgatja, majd az ágyam melletti asztalon pihenő táskája felé nyúl, és elkáromkodja magát, amikor látja, hogy a telefonja lemerült. Miután kisöpri haját az arcából, végre rám néz. Eddig nem is tudtam, hogy egy nőt képes ennyire zavarni a létezésem.

– Szakítottunk.

– Igaz, igaz. Az szívás, sajnálom. Mi történt?

Igyekszem udvarias, előzékeny házigazda lenni – legalábbis mások biztos így látnák –, Kitty azonban mindössze csak egyik tökéletesen szedett szemöldökét felhúzva vet rám egy szúrós pillantást.

– Mi a francért érdekel?

Tenyeremmel idegesen megdörgölöm az államot, ahogy próbálok előrukkolni valami kifogással. Igaza van – nem érdekel. Csak gyűlölöm azokat, akik megcsalják a párjukat, és pánikba estem, de minekután szakítottak, nincs semmi, ami miatt aggodnom kéne.

– Csak próbálok kedves lenni.

Kitty megvillantja felém a legrosszabb műmosolyt, amit valaha is láttam, aztán lábát átlendíti az ágy széle fölé, és anyaszült meztelenül megindul a fürdőm felé. Nehéz arra koncentrálni, hogy milyen észvesztően fest, mivel a válla fölé vet rám egy utolsó, közömbös pillantást, és bosszúsan odaböki:

– Ha kedves akarsz lenni, akkor hívj nekem egy Ubert.

Hála az égnek!

– Simán.

– Csakis Execet, Nate. Már így is elég szar, hogy mindenki látni fogja, hogy távozom innen. Ne engedd, hogy tovább szenvedjek valami lepukkant kocsiban!

Amikor a fürdő ajtaja becsapódik és hallom, hogy folyni kezd a zuhany, tudom, már nyugodtan beleordíthatom a teljes káromkodás-szótáramat a párnámba.

A BEJÁRATI AJTÓ ELŐTT állva nézem, ahogy Kitty beszáll az Uberbe – ami természetesen egy Exec, nehogy esetleg szégyenkeznie kelljen.

Kezemmel a hajamba túrok, miközben egyszerűen képtelen vagyok rájönni, hogyan juthattam ide, miután megesküdtem rá, ez az év más lesz.

Kifejezetten emlékszem, hogy a Coloradóból vissza Kaliforniába tartó utunk alatt azt mondtam Robbie-nak, a legjobb barátomnak, hogy a negyedév más lesz. Vagy hússzor is mondhattam neki a kétnapos, kávéval teli utunk alatt.

Három hétig bírtam.

Aztán az önsajnálásban való dagonyázásból gyorsan kirángat egy, a hátam mögül jövő, motyogó hang. Robbie, és a másik két lakótársam, JJ és Henry, mind a nappalinkban ülnek, és úgy iszogatják a kávéjukat, mint a *The View* szereplői.

– Nézzenek csak oda – mondja Robbie önelégülten. – Hát itt meg mi történt, te kis ribi?

Robbie már ötéves korunk óta keseríti az életemet. Az apja, akit még ma, tizenhat évvel később is csak Mr. H-nek szólítok, volt a helyi hokicsapat edzője Eagle County-ban, ahol felnőtünk. Ezért találkoztunk és lettünk barátok, Robbie pedig azóta púp a hátamon.

Ügyet sem vetve rá és a kutakodó tekintetükre, egyenesen a konyha felé veszem az irányt, ahol töltök magamnak egy bögre kávé, majd ahelyett, hogy megadnám Robbie-nak azt az örömet, hogy felelek, egyszerűen bemutatok neki.

Miközben ledöntöm a kávémat – ami érzésre úgy két másodpercet vesz igénybe –, végig érzem magamon a tekintetüket. Ez a legrosszabb abban, ha az ember a csapattársaival él – semmi sem titok.

JJ, Robbie és én mind végzősök vagyunk, és már azóta együtt élünk, hogy gólyaként egy kolizobában laktunk, Henry azonban egy másodéves a csapatból.

A srác állati jó hokijátékos, de még szoknia kell az egész társasági nyomást, ami egy sportcsapatba való tartozással jár. Gyűlölt a koliban lakni és nehezebb esett a csapaton kívül barátkozni, úgyhogy felajánlottuk neki, költözzön ide.

Mindig is volt egy szabad szobánk, mert a garázs akadálymentes hálónak lett alakítva Robbie számára, Henry pedig végtelesen hálás volt a lehetőségért.

Bár még csak három röpke hete van itt, máris látjuk, hogy kezd magabiztosabb lenni – ami valószínűleg az oka annak, hogy többé már nem esik nehezére segíteni JJ-nek és Robbie-nak a vegzálásomban.

– Miért döntötted meg Kitty Vincentet? – kérdezi Henry a kávésbögréje pereme fölött. – Nem éppen kedves csaj.

Ó, igen, és a kölyöknek nincs *semmi* filtere.

– Úgy fogok tenni, mintha ez meg sem történt volna, haver. Kittyt sem nagyon lelkesítette a dolog, és egy másodpercére sem emlékszem, úgyhogy nem is számít. – Megrántom a vállamat, majd átsétálok a nappaliba és levetem magamat az egyik fotelbe. – Ti hárman meg mégis, hogy a faszbá engedhettétek ezt meg-történni?

Elég idős vagyok már ahhoz, hogy ne kenjem másra a felelősséget a hibáimért? Persze. De attól még meg fogom próbálni? Naná.

– Mi próbáltuk megakadályozni, hogy elmenj vele, tesó – hazudja JJ pofátlanul, kezét védekezőn maga elé emelve. – Azt mondtad, finom az illata, meg hogy jó fogni a seggét. Mégis hogyan álljak közéd és az igaz szerelem közé?

Hangosan felnyögök, mire lüktetni kezd a fejem a hangtól. Ha Jaiden azt állítja, próbálta megakadályozni, hogy elmenjek, akkor valószínűleg ő hívta az Ubert és ültetett be engem Kittyvel a kocsiba.

JJ egyszerem gyerek valahonnan Nebraska közepéről, ahol a madár sem jár, úgyhogy kiskorában az volt az egyetlen szórakozási lehetősége, hogy másokat szívatott.

A szülei mindig idelátogatnak júniusban, hogy együtt csatlakozzunk JJ-hez a Los Angeles-i Pride felvonuláson, ahol mindig büszkén viselik a pánszexuális szövetséges kítűzőjüket. Hála az időnek, amit a házukban töltenek, sikerült egész jól megismernem őket, és így tudom, hogy JJ apja is pontosan olyan, mint a fia, addig a pontig, hogy fogalmam sincs, az anyja hogy bírta kettejüket egyszerre egy háztartásban elviselni.

Mrs. Johan nagyszerű asszony, aki egy szent türelmével rendelkezik. Mielőtt elmegy, mindig teletömi a hűtőnket minden-

féle curryvel és köretekkel, és mindemellett nagyszerű ízlése van a horrorfilmek terén – talán ezért is imádom őt annyira.

Előfordulhat, hogy ő az egyetlen oka annak, hogy még nem nyírtam ki Jaident.

Robbie mellém gurul, karját a vállam köré kanyarítja, amit úgy sejttem, vigasztaló gesztusnak szán.

– Elhatározásod, miszerint csakis a sulira és a hokira fogsz koncentrálni, tovább tartott, mint amire számítottam. Most pedig kapd össze magad, mert el kell vinned minket órára!

AMIKOR FELVETTEK A MAPLE HILLSRE, fogalmam sem volt, mit akarok tanulni. Már egy évem sincs a diplomáig, és a mai napig nem vagyok egészen biztos benne, hogy jó döntés volt-e a sportorvoslást választani.

Amikor befejeztem a gimnáziumot, beválogattak a Vancouver Vipersbe, és nehéz volt előtérbe helyezni a tanulmányaimat, főleg úgy, hogy kölyökkorom óta arról álmodtam, hogy csatlakozok a NHL-hez*. Mást sem akarok, csak játszani, de tisztában vagyok vele, hogy a hokiban mindig történnek balesetek – egy súlyosabb sérülés vagy elkerülhetetlen baleset, és a karrierednek annyi.

Bár amint lediplomázom, vár egy hely az álomcsapatomban, azért mégis csak szeretném, hogy *valami* megragadjon a fejemben az elmúlt három évben tanultakból, hogy úgy érezzem, megérte a B-tervet választani.

Apám nem nagyon lelkendezett, amiért úgy döntöttem, egy másik államba megyek egyetemre, azért meg pláne nem, hogy leszerződtem egy hokicsapattal, ráadásul Kanadában. Azt akarta, hogy *kitanuljam a családi bizniszt*, és addig vezessem a sípályás üdülőt, amíg úgy meg nem öregszen és öszülök, mint ő. Annak a veszélye, hogy apámmá alakulok, mindig arra ösztönzött, hogy összekapjam magam és elérjem a céljaimat.

Jobb esélyem lenne megérteni a sejtfelépítés rejtelseit, ha nem lennék folyamatosan kimerülve az edzésektől, meg ha nem

* National Hockey League, profi jégkorongliga, benne huszonöt amerikai és hét kanadai csapattal.

folyamatosan nekem kéne megakadályoznom, hogy az idióta csapattársaim bajba kerüljenek. Amikor Greg Lewinski tavaly lediplomázott és átadta nekem a kapitányi posztot, nem készített fel rá, hogy mennyi bébiszitterkedéssel jár az, hogy az ember játéokra készen a kispadon tartsa a többiek seggét.

Robbie sokat segít, miután ő Faulkner edző segédje. Robbie egy síbalesetet követően a gimi harmadik évében deréktól lefelé lebénult, és most tolószékkal közlekedik. Képességét, hogy baromságokat ordibáljon nekem a jégen, átalakította arra, hogy baromságokat ordibáljon nekem a jég mellől.

Nincs semmi, amit jobban imádná annál, minthogy felém lengesse túlméretezett csiptetős tábláját és hangoztassa, hogy teljesítsek jobban. A srácok a csapatban odáig vannak, hogy én kapom Robbie abúzusának oroszlánrészét, mert így nekik könnyebb.

Ennek a tökéletes példái az olyan napok, mint a mai. Péntekenként JJ-nek és nekem a természettudományi épületben vannak óráink, úgyhogy kialakult az a szokásunk, hogy a Dunkin'-t útba ejtve hurcoljuk el a seggünket a pályára, gyorsan bekapva egy fánkot még edzés előtt.

Ez a mi kis titkunk, de JJ tudja, hogyha rajtakapnak minket, úgyis csak engem fognak okolni, úgyhogy nem izgatja a kockázat. A pénteki utolsó óra életem mélypontja, úgyhogy én sem bánom a kockázatot.

JJ-re várva a labor előtt lomhán nézegetem az üzenőfalamat, amikor meghallom egyre hangosabbnak tetsző, vidám hangját, ahogy felém közeledik.

– Felkészültél rá, hogy szétrúgják a másnapos seggedet?

– Nincs semmi bajom, amit egy szivárványszóratos gyűrű meg ne oldana. Meg amúgy is jól tesz, ha az ember kiizzadja az alkoholt. Az majd felfrissít estére.

JJ összehúzza a szemöldökét.

– Mégis mi a francról beszélsz? Nem láttad a csoportos csetet?

Az utolsó üzenet, amit láttam, arról szólt, hogy Robbie eldöntötte, este bulit tartunk. Még két hét van vissza az első mecs-

csünkig, és hagyomány számunkra, hogy egy, vagy netalántán öt bulival köszöntsük a szezon.

HOKINYUSZIK

BOBBY HUGHES

Azt hiszem, haldoklom.

KRIS HUDSON

Béke poraidra, haver.

ROBBIE HAMLET

Ma este piálás nálunk?

BOBBY HUGHES

Michael Scott szavait idézve, készen állok az újabb fájdalomra.

JOE CARTER

Hozom a tequila rulettet.

HENRY TURNER

Faulkner e-mailben írja, hogy a díjkiosztóterembe menjünk, ne a pályára.

JAIDEN JOHAL

Mi a fasz?

HENRY TURNER

Egy órája küldte.

A díjkiosztóterem egy rendezvényekre használt helyiség a sportépület középső részén. A legtöbbünk nem sokat jár oda, kivéve, ha bajban vagyunk – az edzők ott dolgoznak, amikor nincs edzés vagy meccs, és az év végén ott tartják az ünnepségeket. Ha odahívnak minket, akkor az azt jelenti, hogy valaki nagyon durván elbaszott valamit, és nagyon remélem, hogy ez a valaki nem én vagyok.

– Fogalmam sincs, hogy mi lehet – mondja JJ, ahogy beszélünk a kocsimba. – Ismered Josh Mooney-t, a baseballos srácot az órámról? Azt mondta, az ő edzésük is elmarad. Nekik is a díjkiosztóterembe kell menniük, de fél órával utánunk. Ez kibaszottul fura, haver.

Még csak három hete kezdődött a szemeszter, mégis mekkora szarban lehetünk?

NYAKING ÜLÜNK A SZARBAN.

Az edző még csak felénk sem néz, amikor besétálunk az ajtón. A csapat fele már előtte ül, és mindegyikük arcán ugyanaz az ismerős kifejezés ül: a félelemé. JJ leül Henry mellé és vet felém egy pillantást, ami azt üzeni: *Derítsd ki, kapitány.*

Neil Faulkner nem az a fajta ember, akit magadra akarsz haragítani. Már háromszoros Stanley Kupa-győztes volt, amikor egy részeg sofőr lelökte az útról, darabokra törve mindkét karját és a jobb lábát, rögvest véget vetve az NHL karrierjének. Számtalanszor néztem már a régi meccseinek felvételeit, és rémisztő egy mocskok volt – vagyis még mindig az.

Szóval a tény, hogy ott ül egy széken a csapattal szemben, olyan vörös képpel, mint aki mindjárt felrobban, ám mégsem szól egy szót sem, bekapcsolja a küzdj vagy fuss ösztönömet. Azonban a csapatomnak szüksége van rám, úgyhogy vonakodva csak böködni kezdem a medvét.

– Edző, szeret...

– Tedd le a segged, Hawkins!

– M...

– Nem fogom még egyszer mondani.

Képzeltetbeli farkamat a lábam közé kapva visszaslattyogok a csapathoz – a srácok még ramatyabbul festenek, mint egy perccel ezelőtt. Pörög az agyam, próbálok rájönni, mégis mit követhettünk el, mert az nem lehet, hogy azért dühös, mert tegnap este elmentünk abba a házibuliba.

Henry kivételével a legtöbb alsóbbéves ott sem volt. Nem elég idősök ahhoz, hogy iganak, úgyhogy nem is hívjuk el őket magunkkal bulikba. Ez persze nem jelenti, hogy helyette nem seggelnek be a diákszövetségi házakban, de legalább nem én adom a kezükbe a sört, amikor nekem illene az ő felelősségteljes vezetőjüknek lennem.

Amikor Joe és Bobby is megérkezik és leül, az edző is végre megmozdul – vagy legalábbis dühösen fújtat, de legalább ez is valami.

– Már tizenöt éve itt vagyok, de sosem volt még részem olyan székenben, mint ma reggel.

Bassza meg!

– Mielőtt folytatnám, nincs valakinek valami mondandója?

Úgy néz végig rajtunk, mintha arra várna, hogy valaki felálljon és bevallja bűneit, de őszintén lövésem sincs, mégis mit kéne bevallanunk. Már *számtalanszor* hallottam a *Még sosem volt részem ilyen székenben*-beszédet – ez Faulkner slágere –, de még sosem láttam őt ilyen dühösnek.

Kezét karba téve a mellkasa előtt Faulkner hátradől a székében és megrázza a fejét.

– Ma reggel, amikor megérkeztem a pályára, romokban találtam. Szóval, ki keverte a bajt?

Az egyetemi sportélet tele van hagyományokkal. Némelyik jó, némelyik rossz, de attól még hagyományok. Ez alól Maple Hills sem kivétel, és minden egyes sportágnak megvannak a maga hülyeségei és babonái, amik egyik évfolyamról a következőre szállnak.

A mieink a tréfák. A felelőtlen, gyerekes tréfák. Egymás ellen, más csapatok ellen, más sportok ellen. Az évek alatt éppen elég ilyen Faulkner-féle lebaszásban volt részem ahhoz, hogy eldöntsem, én kapitányként nem fogom engedni ezeket a tréfákat. Az egoista srácok addig próbálják túlszárnyalni egymást és még saját magukat is, amíg végül eljutnak arra a pontra, amikor már az iskola is kénytelen közbeavatkozni.

Úgyhogy ha szétbaszták az arénánkat, az azt jelenti, hogy valaki nem hallgatott rám.

Lopva kicsit előrehajolok, hogy jobban szemügyre vegyem a csapattársaimat, és nagyjából 0.2 másodpercbe telik kiszúrnom Russt, egy másodévest, aki már tavaly is velünk játszott, és aki most úgy fest, mint aki szellemet látott.

Faulkner hangereje olyan szintre emelkedik, hogy már az egész termet betölti és visszapattan a falakról.

– Az intézetigazgató dühöng! A dékán dühöng! Én is kibaszottul dühöngök! Azt hittem, végeztünk ezzel a tréfa-ba-romsággal! Arról volt szó, hogy férfiak vagytok! Nem pisis kölykök!

Szeretnék mondani valamit, de a szám olyan száraz, mint a Szahara. Megköszörülöm a torkomat, ami egy cseppet sem segít, de legalább magamra vonja Faulkner figyelmét.

– Végeztünk is vele, edző – sikerül végre kinyögnöm, miután iszom egy korty vizet. – Nem tettünk semmit sem.

– Akkor valaki egyszer csak úgy döntött, hogy összezúzza a generátort és a hűtőrendszert? A jégpályámból mindjárt úszómedence lesz, és azt akarod, elhiggyem, hogy nektek, bohócoknak, ehhez semmi köze?

Tényleg nagyon, nagyon nagy gázban vagyunk.

– Az intézetigazgató öt perc múlva gyűlést tart minden diáksportoló számára. Kössék fel a gatyájukat, uraim! Nagyon remélem, hogy egyikőjük sem akart a hokiból megélni.

Mondtam már, hogy *bassza meg*?

Harmadik fejezet

ANASTASIA

A HATÁRIDŐNAPLÓM EGY TOTÁLIS, rendbetegetetlen káosz, én meg olyan ideges vagyok, hogy legszívesebben kitépném az összes hajamat.

Az pont az ellenkezője annak a péntek-fílingnek, amit az emberek oly híresen szeretnek. Úgy volt, hogy a mai problémamentes nap lesz – egy helyes srác mellett ébredtem, a napom többi része pedig tökéletesen meg lett tervezve. Edzőterem, órák, edzés Aaronnel, vacsora, aztán tánc, amíg csak a lábam bírja abban a buliban, amelyik a legjobb módjának ígérkezik.

Még arra is megvolt az esély, hogy ismét lássam Ryant, és megvakargassuk egymást, amíg még van rá ideje.

Azonban egy rettentő passzív-agresszív e-mail szerint, amit kaptam, David Skinner, a Maple Hills sportigazgatója magasról tesz az én határidőnaplómra és edzés-beosztásomra, a szexuális életemről már nem is beszélve.

Ugyan mi más okból törölne minden egyes mai edzést, és rángatná el az összes diákspanelolót a campus legborzalmasabb szegletébe?

Ez az az épület, amiben az összes edző rejtőzködik, és azt tervezgeti, hogyan keserítse meg az életünket. Amikor reggel posztoltam egy képet azzal a felirattal, hogy *Csak élvezd azt, ahol most vagy*, nem is sejtettem, hogy a díjkiosztóterembe tartó diákok hosszú sorában fogom találni magamat.

Éppen bekebeleznek a dühös, szinte már gyilkos vágytól izzó gondolataim, amikor hátulról két izmos kar fonódik a derekam köré, majd érzem, ahogy valaki finom csókot nyom a fejem búb-

jára. Mivel rögtön tudom, Ryan az, belesüppedek az ölelésébe és hátrahajtom a fejemet, hogy vessek rá egy pillantást. Erre ő puszit ad a homlokomra, amitől, ja, meglehet, hogy kicsit jobban érzem magam.

– Szióka, te szépség!

– Kivagyok – morgolódok, az ajtó felé pillantva figyelem, ahogy a sor előrecammog. – Te meg csak úgy beálltál a sor közepére. Bajba fogsz kerülni.

Ryan megragadja a vállamat és megpördít a tengelyem körül, hogy szembe álljak vele. Hosszú ujját az állam alá csúsztatja és felfelé billenti fejemet, hogy rettentő magasan lévő szemébe nézhessek. Amikor már azt hinném, ennél aztán végképp nem lehet cukibb, kisöpri a hajamat az arcomból és rám mosolyog.

– Te uralod a határidőnaplót, Stas. Nem a határidőnapló ural téged.

– De te attól még beálltál a sorba.

Ryan kuncogva megrántja a vállát.

– Tartottad nekem a helyet. Legalábbis mindenkinek ezt mondtam, aki mellett elhaladtam. Gyerünk, milyen gyomorforratóan motiváló idézetet is posztoltál ma? Kell, hogy emlékeztesselek rá?

Ryan és én tavaly kezdtünk el összefeküdni, amikor találkoztunk egy buliban, ahol sörpong-partnerek lettünk. Természetesen nyertünk, mivel a Maple Hills százmérföldes körzetében mi vagyunk a legmakacsabb és legversengőbb emberek. Másnap rám írt, azzal viccelődve, hogy nem gondolta volna, hogy valaki, aki ilyen agresszívan nyomja az ivós játékokat, közben folyamatosan arról papol a közösségi média oldalain, hogy *csakis a pozitív gondolatokra szabad fókuszálni*.

Azóta valahányszor csak morgós kedvemben vagyok, vagy kiakadok valamin, Ryan mindig emlékeztet rá, hogy nekem kész napsugárnak kellene lennem.

Seggfej!

– Nos? – kérdezi előrefele noszogatva, ahogy egyre közelebb érünk a bejáráshoz.

– Arról szólt, hogy álljunk meg, és élvezzük ki a pillanatot. A mosolya kiszélesedik, amikor rájön, elkapott.

– Oké, nos, ezzel tudok mit kezdeni. Szívás, hogy elmarad az edzés, *de* hogyha ki akarod élvezni a pillanatot, akkor velem lógsz, én meg király vagyok.

Karomat összefonom a mellkasom előtt, és minden tőlem telhetőt megteszek, nehogy elmosolyodjak, miközben továbbra is úgy teszek, mintha nem lenne hatással a kedvemre.

– Hmm.

– Kemény egy hallgatóság, *jesszusom*. Amint kijutunk innen, elviszlek kajálni, később meg lesz egy hokis buli, ahová be-nézhetünk, hogy megszabadulj ettől az egész stressz-gerjesztette energiádtól.

– Mi más? – Most, hogy végre már csak pár ember áll közöttünk és az ajtó közt, engedem, hogy ismét megforgasson, és ezt követően kezét a vállamon pihenteti.

– Hazaviszlek, és hagyom, hogy minden visszamaradt stresszt levezess a testemen, oké?

– Egy baseballütővel?

Ujjai a megfeszülő izmaimban mélyednek, ritmikusan kidolgozva a csomókat, ahogy fejemet egyik oldalról a másikra fordítom.

– Szexi. Be is öltözől Harley Quinn-nek?

Hangosan felnyög, ahogy könnyökömet a bordái közé nyomom, ami nevetségen túljátszott reakció, minekután biztos vagyok benne, hogy az én könnyököm jobban fáj.

Miután vagy egy örökkévalóságig vártunk, végre besétálunk a díjkiosztóterem ajtaján. A megszokott kerek asztalok helyett a termet a színpad felé fordított, sorokba rendezett székek töltik meg.

Mégis mi a pokol folyik itt?

Mit sem törődve a bennem rögvest fellángoló aggodalommal, Ryan ragaszkodik hozzá, hogy kiélvezzem a pillanatot, ami nagyjából azt jelenti, hogy kénytelen vagyok a kosárcsapat mellé ülni. Úgyhogy hamarosan Ryan és a csapattársa, Mason Wright közt találok magam, akik mellett az én tiszteletteljes százhatvanhárom centis magasságommal úgy nézek ki, mint egy nagyra nőtt totyogós.

– Csipszet?

Nehezemre esik nem nézni az orrom alá dugott layses zacskóra, de az illata alapján barbecue-s ízesítésű, és Ryan tudja, hogy az a kedvencem.

– Nem kérek, köszönöm!

Előrehajol és jó zajosan feltúrja a táskáját, mit sem törődve vele, hogy többen is minket bámulnak. Hangosan kifújva a levegőt visszaveti magát a székébe, és felém nyújt egy zacskót.

– Sütit?

– Nem, köszönöm! Nem vagyok éhes. – Igyekszem nem ismét magunkra vonni a figyelmet, de nehéz ignorálni az arcára kiülő csalódottságot. – Ne nézz így rám! Mindjárt itt a regionális bajnokság. Nem hízhatok.

Ryan összegörnyed a székében, hogy a szemünk egyvonalba kerüljön, majd közelebb hajol hozzám, hogy ne halljanak minket annyira. Lehelete megcsiklandozza a bőrömet, ahogy ajka majdnem a fülem alatti érzékeny ponthoz ér, mire az egész testen libabőr fut végig.

– Olyan emberként, aki rengeteget dobál téged ide-oda, azt hiszem, jogos ezt mondani: ha az a szemétláda nem képes elviselni, hogy a súlyod ingadozik egy-két kilót, ami amúgy teljesen normális, akkor nem kéne, hogy a partnered legyen.

– Nem fogunk megint erről vitatkozni, Ryan.

– Sta... – kezdi, de aztán elhallgat, amikor Skinner igazgató a reflektorok fényétől hunyorogva végre a színpadra lép. Ryan kihúzza magát, kezét pedig a combomra helyezi és finoman megszorítja azt. – Talán később mégiscsak szükségünk lesz egy baseballütőre.

A termet a bekapcsolódó mikrofon éles visítása tölti meg, mire mindenki összerezzen. Skinner elfoglalta helyét a pódium mögött, de az arcára még nem sikerült mosolyt erőltetnie.

Sokat öregedett, amióta ezen az egyetemen tanulok. Korábban megközelíthetőnek és lelkesnek tűnt, most azonban, ahogy a megvetés elmélyíti homlokának ráncait, mindennek tűnik, csak éppen megközelíthetőnek és lelkesnek nem.

– Jó napot mindenkinek! Köszönöm, hogy, bármennyire is váratlanul jött ez a megbeszélés, mindannyian eljöttek. Biztos vagyok benne, hogy mind kíváncsiak rá, miért is vannak itt.

Nem tudom, miért tesz úgy, mintha az e-mailben nem lett volna benne csupa félkövér nagybetűvel, hogy a megbeszélés kötelező.

Skinner leveszi a zakóját, ráteríti a melléte lévő székre, majd nagyot sóhajtva ismét felénk fordul. Kezét végighúzza kopszodó, ősz haján, ami esküszöm, gólyakoromban még dús és fekete volt.

– Az embernek van egy bizonyos elképzelése, amikor egyetemi diákokról van szó. Adott, hogy némi káosszal jár, ahogy megkezdik felnőtt életüket távol az otthonuktól. – Ismét felsóhajt, kimerültsége szinte tapintható. – Amikor ehhez még a versenysport is társul, az egyensúly megbillen, ahogy önök egy-szerre igyekeznek csiszolni a tudásukat és megélni az autentikus egyetemi élményt.

Na, ez aztán lekezelő. Olyan az egész, mintha a titkárnőjével íratna volna az egész kis beszédet, amit utána még párszor elgyakorolt a tükör előtt. Ha Lo itt lenne, tuti számtalan megjegyzést fűzme Skinner alakításához.

– Néhányuk kicsit túlságosan is beleélte magát az egyetemi élménybe.

Na. Tessék.

– Az elmúlt öt év alatt, amióta csak a sportigazgató vagyok, számtalan elkerülhetetlen helyzettel kellett szembenéznem. Eldurvult bulikkal, a diákok a campuson való, meggondolatlan cselekedeteit követő orvosi számlákkal, több csínnyel, mint azt számon tudnám tartani, váratlan terhességekkel, egy...

Michael Fletcher székének nyikorgása Skinner szavába vág, ahogy a srác talpra pattan.

– Mr. Fletcher, kérem, üljön vissza!

Fletch ügyet sem vet rá, hanem egyszerűen csak lehajol és felkapja táskáját a földről, aztán a kijáráthoz viharzik, az ajtó mindkét szárnyát feltépi és távozik.

Nem sokat tudok a fociról, de mindenki azt mondja, Fletch a legjobb sorhátvéd, akit ez az egyetem valaha is látott, és gyakorlatilag amint lediplomázik, biztos helye van az NFL-ben*.

* National Football League, a legnagyobb amerikaifutball-szövetség

Azonban ami még ennél is fontosabb, hogy büszke apukája kislányának, Diyának, akit tavaly szült a barátnője, Prishi.

Prishi a csapattársam volt, mielőtt véletlenül teherbe esett a harmadéve elején. Amikor megkérdeztem, visszajön-e, azt felelte, a hólyagja már nem olyan jól szuperál, mint azelőtt, hogy kipréselt volna magából egy négykilós gyereket, és inkább nem pisilné össze magát a jégen közönség előtt.

Együtt laknak a barátaikkal, és mindenki besegít a baba gondozásába, hogy Fletch és Prishi bejár hassanak az óráikra. Az, hogy Skinner pont velük példálózik a kis diák-szapuló beszédében, igencsak szemét húzás a részéről.

Eltelik húsz perc, és még mindig mondja. A fejemet Ryan vállára hajtom és becsukom a szememet, miközben elfogadom a sütit, amit a tenyerembe csúsztat.

– ...Hogy összefoglaljam.

Na, végre!

– Mostantól kezdve zéró toleranciával fogjuk kezelni a cam-puson való, státusszal való visszaéléseket.

Úgy érzem, mintha lemaradtam volna a kirakós egy jelentős darabjáról, mivel – baromi hosszú, még-mindig-nincs-vége beszédének ellenére – fogalmam sincs, mi hívta életre a beosztásom eme bárdolatlan megzavarását.

– Azon végzősök számára, akik abban reménykednek, hogy a tanév végén professzionális csapatokhoz csatlakozhatnak, bölcs döntés lenne, ha alaposan megfontolnák eme üzenetet.

Ryan felhorkant mellettem, majd a szájába töm még egy sütit. Amikor kinyitom a számat, hogy megkérdezzem, mi olyan vicces, az enyémbe is betöm egyet, aztán csak vigyorog, mint a vadalma, mert nincs más választásom, mint megenni.

Skinner végre kifogy a szuszból. Nekidől a pódiumnak, vállá előregörnyed.

– Nem érdekel, micsoda potenciál rejtőzik magukban. Ha nem viselkednek, kispadra ülnek. Szeretném, ha a műkorcsolya- és a hokicsapat még maradna, de a többiek elmehetnek.

Ryan felkapja táskáját a földről és feláll, majd egy túljátszott ásitás kíséretében kinyújtóztatja a tagjait.

– Odakinn megvárlak. Kaja?

Bólintok, aztán lábujjhegyre állok, hogy a hüvelykujjammal lesöpörhessem a sütimorzsákat a szája sarkából.

– Remélhetőleg nem fog sokáig tartani.

Mindenki, leszámítva úgy ötvenünket, kiszállingózik a tereméből. Ironikus módon ez nagyjából ötször gyorsabban sikerül most, mint amikor bejöttünk.

Brady és Faulkner, a hokicsapat edzője, csatlakozik Skinner igazgatóhoz a színpadon.

– Mindenki jöjjön közelebb, elegendő van a mikrofonból.

Ahogy a kérésnek eleget téve a terem elejébe sétálunk, észreveszem a bosszús tekintetű Aaront a tömegben és mellé szegődöm.

– Jól vagy? – kérdezem halkán, ahogy helyet foglalunk az első sorban.

– Ja.

Nem kell hozzá zseninek lennem, hogy lássam, nincsen éppen jó kedvében, ez azonban mintha nekem, nem pedig Skinnernek szólna.

– Biztos vagy benne?

Ajkát keskeny vonallá préseli, és még mindig nem néz rám.

– Ja.

Skinner kilép a pódiuma mögül, kezét öltönytadrágjának zsebébe dugja, miközben kimerült, besüppedt tekintetét végighordozza a teremben maradtakon.

– Gyors leszek. Hála valaminek, amit csakis kolosszális katasztrófának nevezhetünk, a Kettes Aréna a közel jövőben üzemén kívül lesz.

Ó, Istenem!

– Zajlik a nyomozás, hogy kiderítsük, hogyan is keletkezett pontosan a jelentős kár, de azt az információt kaptam, hogy a javítási munkálatokat illetően jelentős késedelemre számíthatunk, mivel jelen pillanatban hiány van a szóban forgó gépezet alkatrészeiből.

A felismerés nemhogy előnt, de egyenesen belefulladok. A hokicsapatról köztudott, hogy előszeretettel szívatják a rivális csapatokat, meg úgy általában egymást. Az elkényeztetett, gazdag-szrácból-lett-hokis futószalag remekül működik ebben

az iskolában, és le merném fogadni, hogy az egyik hokis volt a ludas.

– Ez önök számára azt jelenti – folytatja Skinner –, hogy amíg be nem fejeződnek a javítások, meg kell osztoznuk a pályán, és elvárom, hogy mindannyian együtt dolgozzanak azon, hogy adott helyzet élhető legyen.

Egyértelműen tudva, mennyi kérdésünk lenne, Skinner bebizonyítja, igazából egy cseppet sem törődik velünk, és már menekülőre is fogja. Még le sem ért a színpadról, amikor én már oda is viharzok Brady edzőhöz.

– De hát már csak öt hét van a regionális bajnokságig!

– Tökéletesen tisztában vagyok a versenynaptárral, Anastasia – feleli Brady edző lassan, elnyújtva a szavakat, miközben int néhány felénk tartó alsóbbévesnek, hogy ne jöjjenek közelebb. Nagyon, nagyon közel állok egy teljes idegösszeomláshoz. – Nincsen másik opciónk, úgyhogy semmi értelme emiatt dühöngeni.

Ezt most komolyan mondja?

– Mégis hogyan fogunk kvalifikálni, ha nem edzhetünk?

Tölem három méterre Faulkner edzőt körbeveszi a saját csapata – biztos vagyok benne, hogy neki is hasonló aggodalmakat kell eloszlatnia. Nem mintha érdekelné – egyértelmű, hogy ők okozták ezt azt egész katyvaszt, és erre meg mi vagyunk azok, akik szenvednek miatta.

Gondolatban igyekszem nem a lehető legrosszabb eshetőséget vizualizálni, és az egészből nagyobb ügyet csinálni, mint ami. A ki- és belégzésre összpontosítok, meg arra, hogy ne fakadjak idegenek előtt sírva, miközben hallgatom, ahogy a csapattársaim ugyanezen aggodalmaknak adnak hangot. Amikor a tekintetem ismét a hokicsapat felé siklik, látom, hogy a legtöbbjük már el is ment. Már csak egyetlen srác beszélget Faulknerrel, és biztosan megérzi, hogy őt figyelem, mert a tekintete találkozik az enyémmel. Arcán furcsa kifejezéssel néz rám – olyan erőltetett, szánakozó grimasszal, azt hiszem.

Most őszintén, fogja a megjátszott együttérzését és dugja fel a seggébe!

– Majd beszélünk erről edzésen, Stassie – mondja Brady, megvillantva felém egy ritka, sőt, szinte már barátságos mosolyt. – Élvezd ki a ritka, szabad péntek estédet. Hétfőn találkozunk!

Egy újabb erőtlen tiltakozást követően végül fejet hajtok Brady könyörgése előtt, hogy hagyjam őt békén, és elindulok a kijárat felé. Csoszogva haladok Aaron mögött, aktívan sajnálva magamat, amikor valaki egyszer csak megszólít, a bicepszemhez pedig egy kéz ér.

Mr. Együttértés az, aki továbbra és – jól gondoltad – szánakozva csücsöríti a száját.

– Figyelj, sajnálom. Tudom, hogy ez mindannyiunk számára szívás. Minden tőlem telhetőt meg fogok tenni, hogy amennyire csak lehet, megkönnyítsem a dolgot.

Elengedi a karomat és hátrál egy lépést, esélyt adva, hogy most először alaposan megnézzem őt magamnak. Legalább harminc centivel tornyosul fölém, a válla széles, gombos pólóját duzzadozó izmok feszítik. Még a kis borostáján át is látni állkapcsának éles ívét. Éppen próbálok rájönni, hogy találkoztunk-e már korábban, amikor ismét megszólal.

– Tudom, biztos szétvet az ideg, de bulit tartunk ma este, ha lenne kedved eljönni.

– És te ki is vagy? – kérdezem nyugalmat erőltetve a hangomra. Azért elönt egy csepp elégtétel, amikor a szemöldöke egy fél pillanatra a homloka közepére ugrik.

De aztán éppen olyan gyorsan össze is szedi magát, sötétbarna szeme pedig megcsillan, mintha élvezné a dolgot.

– Nate Hawkins. Én vagyok a hokicsapat kapitánya. – Felém nyújtja a kezét, én azonban csak vetek rá egy pillantást, majd tekintetemet ismét az arcára fordítom, és karba teszem a kezemet.

– Nem figyeltél? Skinner szerint vége a bulinak.

A srác megrántja a vállát, majd félszegen megdörzsöli a tarkóját.

– Attól még jönnek majd az emberek, akkor is, ha megpróbálnám leállítani őket. Nézd, gyere át, hozd a barátaidat, vagy mit tudom én. Jó lenne, ha ki tudnánk jönni egymással, és esküszöm, van jó tequilánk. Neked van neved?

Nem vagyok hajlandó engedni, hogy elbűvöljön egy helyes pofi. Még egy olyan se, aminek nevetőgödröcskéi, meg szép arcsonjtja van. Attól még ez az egész egy katasztrófa.

– Sok olyan emberrel találkozol, akinek nincs neve?

Meglepetésemre a srác a felkacag. A mély, balzsamos hangtól elpirulok.

– Oké, ez szép volt.

A tekintete mögém téved, ahogy egy kar nehezedik a vállamra. Ryanre számítva felpillantok, de helyette Aaronnel találom szembe magam. Lerázom magamról a karját, mivel pont az ilyesmi miatt hiszik azt az emberek, hogy járunk, amikor, most őszintén, inkább enném meg a korcsolyámat.

– Jössz? – csattan fel.

Bólintok, majd vetek egy utolsó pillantást az új pályabarátomra. Nate nem vesződik azzal, hogy bemutatkozzon Aaronnak, helyette mindössze csak odatátogja nekem, hogy *Ne felejtse el a bulit.*

Istenem, Lola mennyire imádni fogja ezt a drámát!

ugyanezt tenném, amikor csak eszembe jut, hogy „ne aggódjak miatta”, úgyhogy legalább van bennünk valami közös. A pasiját úgy tűnt, cseppet sem hatja meg a dolog, úgyhogy talán majd segít neki lenyugodni – vagy talán mégsem, az alapján, ahogy a csaj lerázta őt magáról.

Vicces kis teremtmény. Rögtön beszólogatott, a fejét fenn-tartotta, de közben meg, *azt hiszem*, mintha már kezdett volna megnyílni felém. Percekkel korábban még egyértelműen a sírás szélén állt. Remélem, elfogadja a meghívásomat és ihatunk egyet, hogy aztán kialakuljon köztünk valami barátságszerű. Az egész helyzetet megkönnyítené.

Úgy döntök, hagyom, hogy Russ várjon rám egy jó húsz percet, abban a reményben, hogy a büntudat majd emésztgeti kicsit, és így nem lesz olyan nehéz kiderítenem, mi is történt. Majd fentről hallgathatja, ahogy a csapattársai nélküle nevetnek és viccelődnek, de azt nem fogja tudni, hogy a srácok azon röhögnek, milyen kibaszottul szar lesz ez a szezon.

Sajnálom őket.

Annyira, hogy még csak ki sem rúgom az újoncokat, ahogy azok sörbe fojtják a bánatukat. Úgy érzem, mintha elő kéne adnom valami motiváló beszédet, vagy mit tudom én mit, hogy mindenkit felvidítsak, de először ki kell derítenem, pontosan hogyan is kerültünk ebbe a slamasztikába.

Amikor végül csatlakozom hozzá, Russ a gurulós széken üldögél, és ide-oda forog vele. Arra számítok, hogy tesz majd valami szúrós megjegyzést, meg arról panaszkodik majd, hogy ilyen sokáig kellett várnia – én ugyanis pont ezt tettem volna beképzelt kis seggfej koromban –, de egy szót sem szól. Csendben ül, és várja, hogy én tegyem meg az első lépést.

– Mit műveltél? – Összedörzsöli a tenyerét, aztán előrehajol és a térdére támasztja a könyökét. Feszeng. Az arca sápadt, leginkább úgy fest, mint aki mindjárt kidobja a taccsot. – Haver, nem tudok segíteni, ha nem mondod el, miben kell segítenem.

– Nem tettem semmit.

Kezemet végighúzom az arcomon, miközben igyekszem nem elveszíteni a türelmemet.

– Tudom, hogy csináltál valamit, és nem tudom helyrehozni, ha hazudsz nekem.

Amikor hokizni kezdtem a Maple Hillsen, a kapitányunk egy igazi seggfej volt, és mindenki gyűlölte is ezért. Sosem számítottam rá, hogy egy nap én leszek a kapitány, de tudtam, ha így alakul, nem leszek olyan, mint ő. Russnak elég szarul állnak otthon a dolgok, és tudom, nem azért dolgozta ki a belét, hogy elkerüljön onnan, és aztán meg idejöjjön, hogy megint ugyanúgy bánjak vele, mint otthon a szülei.

A csapat egy másik tagjával talán nem lennék ilyen türelmes, de jó vezetőnek lenni azt is jelenti, az ember tudja, mivel érje el, hogy az emberei megnyílnak előtte.

Helyet foglalok az ágyamon vele szemben, végignézem, ahogy egyszerre vagy tíz különböző érzés fut végig rajta.

– Nem tréfa volt, esküszöm.

– Rendben, folytasd csak!

– Van ez a lány a UCLA-n*. Egy buliban találkoztunk pár hete. Kavartunk, aztán minden egyes bulin feltűnt, ahol én is ott voltam. Azt hittem, szingli, de... – Tekintetét lesüti, és a tenyerén lévő bőrkeményedéseket piszkálja.

– De?

– De van pasija. A srác valahogy rájött, és küldött egy üzenetet, hogy kibaszottul meg fogom bánni, amiért egyáltalán ránéztem a csajára. Aztán jött ez az egész, szóval tuti ez lehet a bosszú, nem igaz?

– Még mindig tartod a kapcsolatot ezzel a lánnyal?

Russ a fejét rázza.

– Amint megtudtam, hogy van pasija, mindenholnan leltoltam.

– Erről ne szólj senkinek, oké? Ezért kirúgnának a csapatból. Komolyan mondom, kölyök! Ha megkérdezik, mit kerestél idefenn, mondd azt, hogy valami balhé van otthon, vagy mit tudom én, és beszélni akartál velem.

– Oké, kapi.

Az ajtó felé biccentek.

* University of California, Los Angeles

– Menj, hozz magadnak egy sört!

Megvárom, amíg kimegy a szobából és lebaktat a lépcsőn, mielőtt, aznap már másodjára, a teljes káromkodás-szótáramat beleordítanám a párnámba.

PÁR ÓRÁVAL AZUTÁN, HOGY én mindent megtettem annak érdekében, hogy felelősségteljes kapitány legyek, a ház megtelik emberekkel, üres üvegekkel, és piros műanyag poharakkal. Egy részem arra vár, hogy David Skinner, vagy ami még rosszabb, Faulkner, besétáljon az ajtón.

Kétlem, hogy az edző repesne az örömtől, amiért úgy döntöttünk, egy olyan bulival zárjuk le életünk legrosszabb napját, amire figyelmeztettek, hogy ne tartsuk meg. A pénteki bulik általában tele vannak fáradt sportolókkal, akik totál kivannak a pénteki edzés vagy meccs miatt, és alig várják, hogy leereszt-hessenek és nézhessék, ahogy mások megkérdőjelezhető döntéseket hoznak. Ma este azonban valami mást érezni a levegőben. Mintha attól, hogy emlékeztettek rá, ne tegyünk rossz fát a tűzre, mindenki bevadult volna.

Kiszúrom Briart, Summer lakótársát, ahogy éppen italt tölt magának a konyhapultnál, amitől rögvest jobban érzem magam. Az a két lány össze van nőve, szóval, ha B itt van, akkor Summernek is a közelben kell lennie. Csak nem adhat egy héten kétszer kosarat, ugye?

Summer folyton azzal heccel, csakis azért indulok be rá, mert nem érdeklek, és mert ő az egyetlen nő, aki valaha is nemet mondott nekem. Attól, hogy azt mondja, nem érdeklek, csak még jobban vágyom rá, úgyhogy, ha logikusan állok a dolghoz, valószínűleg igaza van. Bármennyire is vágyom rá, hogy adjon egy esélyt, jó barátok vagyunk, amitől az elutasítása kicsit kevésbé fáj.

Átverekszem a tömegen és felteszem a legbarátságosabb *feleségül akarom venni a legjobb barátnődet*-arcomat. Briart annyira leköti a random koktél, amit éppen kever, hogy észre sem vesz, ahogy a pultnak dőlök mellette.

– Úgy fest, mintha le akarnád hányni a gyepemet, Beckett.

Briar felkapja a fejét, hosszú, szőke haja meglebben, ahogy észrevesz engem maga mellett.

– Akkor hát jó ötlet, hogy nem egyedül iszom meg, mi? – duruzsolja szokásos brit és amerikai angolt keverő akcentusával.

Zöld szeme üvegesen csillog, a mosolya pedig inkább egy lomha, részeg félmosoly, ahogy rám kacsint és felém tolja a poharat, majd rögvest egy üresért nyúl.

– Hallom, szar napod volt. Nekem is, úgyhogy lehetünk együtt szarul.

Megvárom, hogy kikeverjen egy újabb undorító mixtúrát, majd felé emelem a poharamat.

– A semmirekellő másodévesekre!

Felhorkant.

– A semmirekellő ex-barátnőkre!

Lehajtom az italt, és *bassza meg*, ennek aztán van huzatja.

– *Jesszusom!* – Fulladozni kezdek, ahogy a pia végigmarja a torkomat. – Ki a fasz tanított meg téged koktélt keverni?

– James nagybátyám. Varázskoktélnak nevezi. Summert keresed? – Briar a szemét forgatja, amikor bólintok. – Camival sörpongozik a társalgóban.

– Meg fogok emlékezni erről a csodás pillanatról, amikor beszédet mondok a Summerrel közös esküvőnkön. – Lehajtom a méregszerű italom maradékát, és igyekszem nem fulladozni tőle, de nem jön össze a dolog.

– Dehogy fogsz! – kiáltja utánam Briar. – Tudja, hogy tegnap este megbasztad Kittyt!

Bassza meg!

Summer éppen az asztal fölé hajolva készül a dobására, amikor átfurakszom a tömegen és mellé állok. A kosaras Ryan és CJ ellen játszik a másik legjobb barátnőjével, Camivel.

– Nyerésre állsz?

– Tűnj innen, Nathan! – kacag, arra sem véve a fáradságot, hogy rám nézzem.

– Micsoda faragatlanság! Mi van, ha én vagyok a kabalá...

– Még be sem fejezhetem a mondatot, mivel Summer véletlenül áthajítja a labdát a szobán, megcáfolva a szavaimat.

A lány végül felnéz rám – a szemében gyilkos vágy csillan, amit furcsa mód rettentően vonzónak találok. Megköszörülöm a torkomat.

– Majd hátulról szurkolok.

Summer a szemét forgatja, és közben az orra alatt motyog valamit, amiről tudja, hogy úgyse fogom megérteni.

– *Tienes suerte de ser guapo.*

Tekintetemet végigjáratva a társalgón, hogy lássam, ki jött el, rögtön kiszúrom Nevenincs Kisasszonyt. Jelentősen ellazultabbnak tűnik, mint korábban. Hosszú, begöndörített, világosbarna haja vidáman lengedezik arca körül, ahogy hátrahajtja a fejét és jót nevet valamin, amit a barátja mondott. Az arca kipirult, tengerkéek szeme csillog. Boldognak tűnik.

Ez tetszik.

Még azelőtt észrevesz, hogy odaérnék hozzá, és lehet, csak áltatom magam, de mintha lecsekkolna.

– Hát eljöttél! – mondom vidáman, de a lány nem reagál. Úgyhogy inkább megpróbálkozom a barátnőjével, aki kíváncsian vizslat. – Nate vagyok.

– Lola. – Ujját a jégtáncos lány és köztem járatva összehúzza a szemét. – Ti ismeritek egymást?

– Összefutottunk korábban – bólintok, miközben figyelem, hogyan veszi semmibe az igyekezetemet, hogy rávegyem arra, rám nézzen. Kortyol egyet az – és ezt jól látom a magaslati pozícióból – üres poharából. – Bár a nevedet sajnos még mindig nem tudom.

Végre felhagy azzal, hogy úgy tegyen, mint aki iszik, és rám néz. Most már csak egy kicsit fest úgy, mintha pofán akarna vágni egy hokiütővel, ami jelentős fejlődés a korábbiakhoz képest.

– Anastasia. Vagy Stassie. Bármelyik megteszi, nem érdekel.

– Hozhatok nektek inni valamit? – kérdezem.

– Tudok hozni magamnak, köszi.

Lola puffog és a szemét forgatja a barátnője irányába, majd mosolyogva felnéz rám.

– Ne is törődj vele, nem tudja, hogyan jöjjön ki jól másokkal. Ez ilyen egyke dolog.

– *Jesszus*. Oké, de *neked* attól még segítek – mondja Anastasia, ahogy szabad kezével barátnőjét maga után rángatva megindul a konyha felé. Utánuk ügetek, és kikapom az üres poharat a kezéből. – Egy ital még nem fog úgy elbájoslni, hogy ne legyek mérges a pálya miatt, ugye tudod.

Ezt el is hiszem. Semmi nincs ebben a lányban, ami arról árulkodna, hogy nem lesz kemény dió, és ezt az egész pálya-ügyet egy kicsit érdekesebbé teszi.

– Még nem is láttad, milyen bájos tudok lenni – cukkolom arcomon széles mosollyal, amikor észreveszem, ahogy a szája sarka megrándul. – Le foglak nyűgözni!

Visszaveszi a poharakat a kezemből, majd elém lépve leteszi őket a pultra és nekiáll kikeverni két italt.

– Immunis vagyok a hokisok bájára.

Robbie mellém gurul és lábon bök, majd a lányok háta mögött, kikerekedett szemmel odatátogja nekem, hogy *Mi a faszt*. Megköszörüli a torkát, mire mindkét lány felé fordul.

– És mi a helyzet a bájos hokiedző-segédekkel?

– Ó, Stassie *minden kétséget kizáróan* immunis azokra, én viszont nem. Szia, Lola vagyok.

– Robbie.

Lola könyökével oldalba böki Stassie-t, mire ő is elmotyog egy „szia”-t.

– Ő itt Stassie. Most kész lópokrócnak tűnik, de amúgy nagyon aranyos.

– Kösz, hogy eljöttetek a bulimra – hálálkodik Robbie, le sem véve a szemét Loláról. Nem tudom, most kiverjen a víz vagy inkább legyek lenyűgözve attól, ahogy a lány kuncogva rebegteti a szempilláját Robbie irányába.

Hihetetlen.

Anastasia arcán a zavar és a jókedv elegye játszik, ahogy tekintete barátaink közt cikázik.

– Lols, beállok a sorba a mosdó előtt. Jössz? – Lola tekintete előbb Stassie, majd ismét Robbie felé villan, aztán megrázza a fejét. – Rendben, akkor majd itt találkozunk.

Felé nyújtom a kezemet, hogy a lépcső felé vezessem.

– Gyere, használhatod az én mosdómat! – Vet egy gyors pillantást a kezemre, aztán ismét az arcom felé pillant, miközben szeme gyanakvóan összeszűkül. – Van egy jelszóval védett ajtó és egy privát fürdőm. De be is állhatsz a sorba, ha azt szeretnéd – mondom a lépcsőn lézengő, részeg bagázsra mutatva.

Stassie legyőzötten felsóhajt, majd kezét a tenyerembe helyezi és összefűzi az ujjainkat.

– Ez még nem jelenti azt, hogy megbocsátottam.

– Természetesen.

Testét végig az enyémhez közel tartva átnavigálok a tömegen – miközben szabad keze a derekamon pihen –, amíg el nem érünk a lépcsőig. Itt kikerül, hogy ő menjen fel elsőként, én pedig rögtön rádöbbenek, hiba volt előreengedni, mivel amint pár lépéssel lehangy, a minden egyes lépcsőfoknál lágyan ringó segge pont egyvonalba kerül a szememmel.

Beterelem az ajtón és megmutatom, merre találja a fürdőt, és ahogy nézem őt, a reggeli balhét követően fura *déjà vu* érzés kerít hatalmába. De Stassie legalább fel van öltözve. *Várjunk csak, miért mondom ezt úgy, mintha jó dolog lenne?*

Pár perccel később kísétál a fürdőből, majd megtorpan, amikor észreveszi, hogy az ágyamon ülve várok rá. Védekezően magam elé emelem a kezemet.

– Nem akartam, hogy elkeveredj.

– Megvagyok. – Keresztbe teszi karját a mellkasa előtt és úgy dönti oldalra a fejét, ami szinte már incselkedőnek tűnik. – Kár, hogy itt vagy. Körbe akartam szimatolni.

Jó most egy másik oldalát látni azután, amelyikkel délután találkoztam. Nem mintha bármi baj lenne azzal, hogy az ember kimutatja az érzéseit, csak inkább látom ellazultabbnak.

Most először alaposan szemügyre veszem, mi is van rajta. Szoros bőrnadrág, amit mintha, komolyan mondom, ráfestettek volna, és egy fekete csipkefűző, ami úgy kiemeli a testét, hogy nem is vagyok biztos benne, hogy körbe tudnám írni. Amit mondani akarok, de mégsem mondok ki, az, hogy szexi, és hogy egy kicsit jobban megismerni őt talán nem is lesz olyan borzalmas.

– Ne hagyd, hogy a jelenlétem elrettentsen a szaglászástól – viccelődök. – Én itt megvárlak.

A szobát megtölti cipósarka kopogásának visszhangja, ahogy lassan megindul az íróasztalom felé, egy pillanatra sem véve le rólam a tekintetét. Ujját végighúzza az asztalomon heverő biológiatankönyv-halmon.

– Mit tanulsz?

– Sportorvoslást, te?

– Gazdaságtant. – Felvesz egy képet az asztalomról és alaposan szemügyre veszi, mielőtt ismét felém fordulna. – Nyugati parti kölyök vagy?

– Hegyi.

– Wyoming? – kérdezi, ahogy leteszi a fotót és felveszi a mellette lévő.

– Közél. – Felállok és odasétálok az asztalhoz, kiveszem a kezéből a képet és helyette odaadom azt, amin Robbie-val vagyunk az első hokimeccsünkön, öt éves korunkban. – Colorado. Eagle County. Te?

– Én Seattle-ből jöttem. Az ott Vail, ugye? Gazdag ficsúr hoki sztár Eagle Countyból egy kicsit kiszámítható, nem igaz?

– Leülök az asztalra, hogy egyvonalban legyen a tekintetünk, és leutánozva védekező testtartását én is keresztbe teszem a karomat. – Egy kicsit klisés?

Képtelen vagyok megállni, hogy az ajkam ne húzódjon csibészes félmosolyra, ahogy tengerké szeme egyenesen az enyémbe néz.

– Szerinted sztár vagyok?

Gúnyosan horkantva egyet hirtelen megfordul, átszeli a szobát és leül az ágyamra. Mint valami kiskutya, követni akarom őt, de erőnek erejével ráveszem magam, hogy ott maradjak, ahol vagyok, és csak nézem, ahogy kezét maga mögé támasztva hátrahajol, mire selymes, barna haja vállára omlik.

– Sosem láttalak játszani – mondja egy kicsit vidámabban annál, mint szeretném. – *Nagyon* nem kedvelem a hokit.

– Meg vagyok sértve, Anastasia. A következő hazai meccsünkre szerzek neked jegyeket, egyenesen a pálya mellé.

– Nincs szükségem jegyre egy olyan rendezvényre, amit a saját arénámban tartanak. Mármost, ha ti srácok nem basztok el még azelőtt valamit, és oszlatják fel a csapatotokat.

Amikor arról beszél, hogy felosztják a csapatot, szinte már egy kicsit túl sok optimizmus is csendül a hangjában. Olyan ez, mintha az embernek Csingiling szólogatna be.

– Mégis kit basztattatok annyira, hogy cserébe szétcseszték az arénátokat?

Nem ez lesz az utolsó alkalom, hogy felteszik nekem ezt a kérdést, úgyhogy hozzá kell szoknom, bár gyűlölök hazudni. Igaz, ez kegyes hazugság, de akkor sem szeretek egy barátságot őszintétlenséggel kezdeni.

– Nem tettünk semmit, úgyhogy fogalmam sincs. – Összehúzza a szemét, mivel a vak is látja, hogy nem hisz nekem, úgyhogy előnt a pánik. – Esküszöm, Anastasia.

A tekintete meglágyul, mire én meg rögvest szarul érzem magamat. *Mégis mi a faszért esküdöztem?*

– Ne menjünk vissza a földszintre?

– De, persze. Robbie mostanra már valószínűleg a bugyit is lebájolta a barátnődről.

Anastasia kuncogni kezd, és szinte már kínos, milyen boldoggá tesz, hogy végre sikerült megnevettetnem.

– Higgy nekem, Lolának nagyon is kedvére van, hogy elbűvölje egy szexi srác.

Ezúttal van annyi eszem, hogy előtte menjek le a lépcsőn, összefűzött ujjainkat a vállamon nyugtatva, hogy ne veszítse el az egyensúlyát. Már a legalsó lépcsőfokon járok, amikor kiszűröm a pasiját – akinek a létezéséről meg is feledkeztem –, aki úgy bámul engem, mint aki éppen készül rám zúdítani a pokol tüzét.